

Dr. Herczegh
Anita

A KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK
FELESÉGE

FOTO: WWW.FAUSKRISZTA.HU

MÁSFÉL ÉV UTÁN – ÜNNEP ELŐTT

Áder János volt már országgyűlési képviselő, az Európai Parlament tagja, házelnök is. Politikusként sok mindent megélt, de akire mindig számíthatott, az a felesége. Harminc éve ismerkedtek meg, született négy gyermekük, jövőre kerek házassági évfordulót ünnepelnek. Dr. Herczegh Anitával a Sándor-palotában találkoztunk.

– **Meg lehet tölteni tartalommal az elnök felesége szerepkörét?**

– Meg lehet és meg is kell. Én úgy gondoltam, az a legtisztességesebb, ha mindent vállallok, ami ezzel a pozícióval jár. Nehéz is eldönteni, mi számít kötelezőnek és mi nem. Ha már feladtam a jogászai munkát, fontos, hogy tartalommal töltsöm meg a felszabadult időt. Így hát sokat járok vidékre, megnyitókra, alapítványokhoz, jótékony célú gyűjtésekre.

– **A bírói munkát fel kellett adnia, vagy saját döntés volt? Bizonyos értelemben félhivatalos pozíció az öné. Jár kötelezettséggel, elvárással, de nem tudom, jogilag rendezett helyzet-e.**

– Az életkorom miatt az én helyzetem vetett fel először munkajogi és társadalombiztosítási kérdéseket. A cégbíróságon dolgoztam bíróként, és bár semmilyen összeférhetlenségre vonatkozó jogszabály sincs az elnök feleségével kapcsolatban, egyértelmű volt, hogy azt nem folytathatom. Ha eljárást indítanék egy közszereplő, például egy politikus cége ellen, olyan helyzet adódna, ami a férjemet is érinti. Ha jön egy külföldi elnök a feleségével, nekem több mint illendő ott lennem, együtt ebédelnem velük, a felesége számára programot kínálnom. Ezt a legtöbb állás mellett – a bírói munka is ilyen – nem lehet megtenni.

– **Amikor elfogad egy meghívást, van lehetősége igazi találkozásra?**

– Négy napig utaztam Bőjte Csabával Erdélyben. Végiglátogattuk több mint egy tucat intézményét, családi házban működő napköziktől több száz fős otthonokig. Útközben elmesélte sok gyerek történetét, akikkel később találkoztam is. Mielőtt elmegyek valahová, felkészülök, igyekszem minél többet megtudni arról, milyen a szervezet, honnan indultak, hol tartanak. Ennek a másfél évnek a legnagyobb öröme az volt, hogy rájöttem, mennyi egyesület, alapítvány, jótékonyági akció, civil női kör van az országban. Szinte nincs olyan település, ahol ne működne legalább egy szervezet, ne lenne valamiféle jó szándékú adakozás. Azelőtt a hétköznapijaimban inkább a problémákkal szembesültem. Hátrányos helyzet, fogyatékkal élők, szegénység. Most azt is látom, milyen sok időt, munkát, energiát fordítanak emberek arra, hogy segítsenek másokon. És milyen sokan! Emlékszem azokra a kamasz fiúkra, akikkel a gáton találkoztam az árvíz alatt. Jó volt látni, hogy örülnek, mert végre szükség van az erejükre, segíthetnek, férfiszámba veszik őket.

– **Nemrég jöttem haza Amerikából. Ilyenkor van lehetőség, hogy megnézzék az adott országban, amit szeretnének?**

– Tudomásul kell venni, hogy ezek a programok nem „turistáskodásról” szólnak. Ha hozzánk jön valaki, a feleségének a rendelkezésre álló másfél-két órában mi is igyekszünk olyasmit mutatni, ami érdekelheti. A Külügyminisztérium segítségével megtudjuk, mi a foglalkozása, esetleg a hobbija. Ha külföldre megyünk, én is ezt kapom. Amikor Kanadában leszálltunk a repülőről, a vendéglátók elvittek minket a Niagara-vízeséshez, mert az időeltolódás miatt aznap estére találkozót már nem akartak szervezni. Így azt láttuk.

– **Azt olvastam, hogy jogászcsaládban nőtt fel, az édesapja nemzetközi híró jogtudós volt.**

– Apám jogásként elérte a maximumot, amit csak lehetett. Hágai bíró lett, annál már nincs feljebb. Bár őt a karrier nem érdekelte, nem pozíciókra vágyott. Szerette a munkáját, tele volt tervekkel, de halála előtt is azt mondta, hogy a gyerekeire és az unokáira a legbüszkébb.

– **És az édesanyja?**

– Édesanyám hihetetlenül művelt asszony, érdekli a képzőművészet, az irodalom, a zene. Hetvenen túl két alapítványt működtet, és nincs olyan könyvbemutató, hangverseny, kiállítás-megnyitó, amit nélküle tartanának meg. Hacsak valami nagymamai teendő nem tartja távol... Apám haláláig, majdnem ötven évig éltek házasságban, és úgy is meg tudta valósítani önmagát, hogy nem volt saját karrierje. Teljes életet élt és él ma is.

– **Ezek szerint szép, harmonikus gyerekkora volt?**

– Nagyon jó gyerekkorom volt. Igaz, amiatt, hogy anyukám otthon volt velünk, egy fizetésből éltünk, tehát Trabantnál feljebb nem jutottunk. Kétszobás panellakásban nőttem fel, aztán nyolcéves koromban a szüleim vettek egy zsebkendőnyi telket a Dunakanyarban, és ott szó szerint saját kezűleg felépítettünk egy harminc négyzetméteres házikót. A nagyapám katonatiszt volt, hadifogság után két évig munkatáborban építette a szocializmust, azután tett kőműves szakvizsgát. Kőművesként ment nyugdíjba. Ő volt a szakember az építkezésnél. A hosszú nyári szüneteket a kis házban töltöttük, ott nőttem fel, onnan a Duna, a víz szeretete. A szüleim evezős túrán ismerkedtek meg, a bátyámat meg engem is vittek evezni, sátorozni. Nekünk is van egy baráti társaságunk, harminc éve ugyanazokból áll, nyáron egy hétre evezni megyünk, télen egy hétre sielni, tavasszal meg ősszel biciklitúrára.

Névjegy

- Szülei: Dr. Herczegh Géza és Petneházy Melinda.
- 1987-ben végzett az ELTE jogtudományi karán.
- 1993-ban lett bíró.
- A Fővárosi Törvényszék Cégbíróságának bírójá – jelenleg felfüggesztette bírói munkáját.
- Nem volt még 20 éves, amikor férjhez ment Áder Jánoshoz, 1984-ben.
- Gyermekük: Borbála, András, Orsolya, Júlia
- Hobbija: főzés, kézműveskedés, rendszeres sport, bridzs.

Együtt a család
2004-ben: Bori,
Juliska, Orsi és
Andris

– **Olvastam a férjéről, hogy dolgoznia kellett, csak így tudott egyetemre járni. Ez azért nem volt gyakori a nyolcvanas években.**

– Az apósom nyolcvanban halt meg, a férjem akkor huszonegy éves volt. Anyósomnak egy fizetésből két gyereket kellett egyetemre járatni, kollégiumba küldeni Csornáról Budapestre. Ezért a férjem nyaranta kőműves mellett dolgozott, év közben meg egy nagyüzemi csirketelepen rakodta éjszaka a csirkéket. Sok egyetemista járt oda, néha én is mentem a bátyámmal. Nehéz munka volt, de nagyon jól fizetett. Az anyósom egyébként végtelenül intelligens, kedves asszony volt, nagyon szerettem. Sokak számára példa lehet.

– **Hogyan simult össze egy családdá a két család?**

– Aki nem ismert minket, furcsállhatta két eltérő háterű ember összekerülését. De aki ismert minket, nem csodálkozott egy csöppet sem. Annyira egyformán gondolkodunk.

– **Hogyan ismerkedtek meg?**

– Az egyetem szervezett egy sítábort Lengyelországba, én első éves voltam, János végzős. Egy napig utaztunk vonattal. Az első, amire emlékszem, hogy a síléceket felállítottuk a vasúti kocsi végében, leültünk a kupéban, mindenki elővette az enni-inni-valót, és ő volt, aki azt mondta, hogy kint marad, vigyáz a lécekre. Ez tűnt fel először. Kint találkoztunk lengyel egyetemistákkal, és egy idő után, bármilyen téma merült fel, azt mondták: Kérdezzük meg az Ádert...! Érezhető volt a tekintély körülötte. Tíz nap után együtt jöttünk haza.

– **A férje a politikusok népszerűségi listáján mindig jó helyen állt. Az emberek megbízhatónak, csendesnek, nyugodtnak tartják. Az egyetlen, amit számon szoktak kérni rajta, az a nevetés...**

– Valóban a megbízhatóság a legjellemzőbb tulajdonsága. Mai napig akkor tud nyugodtan elaludni, ha az összes gyereket felhívta és tudja: hazaértél, már nem mész el, minden rendben. Máshol az anyák az aggódóbbak, nálunk ő. Szerintem mesterségesen terjedt el róla, hogy sosem nevet. Az igaz, hogy a pr-nevetés nem az ő világa. Most, hogy szóba került a sítábor, eszembe jutott, hányszor megnevettetett minket.

Esküvő – 1984

Egyik elődjével,
Mádl Dalmával

– **A nagyobb gyerekek már egyetemisták?**

– Már dolgoznak! *Bori* huszonöt éves, végzett jogász. *András* huszonhárom éves, friss diplomásként már ő is dolgozik. *Orsi* egyetemista, *Juli* pedig tizenegy éves. Neki meg kell tanulnia egy négygyerekes családban egykének lenni. Nem könnyű...

– **Nekik mit jelent, hogy az édesapjuk az elnök?**

– Nem sok újat. Egész életüket úgy élték le, hogy az édesapjuk ismert politikus. Laktunk már a rezidencián is, amikor a férjem házelnök volt. Megtanultak alkalmazkodni a változásokhoz.

– **Ki a jobb karácsonyi ajándékozó? Ön vagy a férje?**

– Neki nagyon nehéz ajándékot venni, mindig megkínlódom vele. A hobbija a horgászat, csakhogy ahhoz én nem értek. Nehezíti a helyzetemet, hogy János-nap is van huszonhetedikén. Ő úgy november vége felé szokott kérdezősködni, hogy van-e valami, aminek örülnék... Néha súgok neki, néha nekem sincs ötletem. Szerintem most már a gyerekek is segítenek neki.

– **Olvastam, hogy szenteste mindig hidegtál a családi vacsora. Ez igen praktikus.**

– Anyukám vezette be, amikor kicsik voltunk, mert nem akart halat sütni a konyhában, míg édesapánk játszik velünk a fa alatt. Így lett ebből családi hagyomány. Mindent nyugalomban el lehet készíteni, és még a fenyőillat is megmarad. Amúgy is szeretjük a salátákat, a majonézes dolgokat, nálunk a hal nem ünnepi étel, hetente kétszer biztosan eszünk. A férjem készíti el, nagyon változatosan. Ami mindig kerül karácsonykor az asztalra, az a borleves. János befaragja a fát, feldíszítjük, ünnepelünk. Másnap, harmadnap mi is megyünk, hozzánk is jönnek. Az ünnep nálunk is olyan, mint minden más családban.

Hulej Emese